

que, en resum, podem tenir crisis econòmiques, segur, però difícilment un cataclisme. I si arriba, tot s'anirà en orris i aleshores caldrà redissenyar-ho tot de dalt a baix. Per allò que ens interessa no admitem que som un país suficientment ric per fer front a unes necessitats, però sí que ho som per altres coses. Sembla, doncs, que la solució és una nova redistribució dels recursos i optar per allò que és prioritari. I entenem que l'atenció als dependents i minusvàlids ho és molt, tot i sent cara. Doncs ens haurem de posar la mà a la butxaca.

A FATEC creiem que el recurs

als excedents de la Seguretat Social no és viable perquè avui hi són, però potser demà no. Que continuï carregat a la butxaca del dependent és injust i insolidari. Que la por del món polític a augmentar els impostos justificadament és incompreensible. I que és possible demanar als ciutadans un petit esforç econòmic i incrementar un percentatge de l'IRPF, amb caràcter absolutament finalista, per pagar la dependència, complementant-lo, potser, amb alguna aportació de l'usuari en determinades i molt concretes circumstàncies i situacions. I si a canvi hem de suprimir alguna despesa estatal

supèrflua, fem-ho. S'ha de completar l'Estat del Benestar amb aquest Servei el qual aportarà molts i diversos avantatges per al dependent, sobretot, i també en l'ordre familiar, laboral, econòmic, industrial, de cara a la salut pública, a la reducció del cost del Sistema de Salut, a la integració d'immigrants, a la I+D+I, etc. etc.

A les persones que han de decidir sobre aquest assumpte, els demanariem el següent: que s'asseguin a una cadira de rodes, havent-se lligat una mà al cos i que funcionin així quinze dies. A veure si després són capaços de trobar la solució.

Estiu de la gent gran

Montserrat Sarri

Vicepresidenta de FATEC

Ara que gairebé no recordem el temps d'estiu, en el qual gairebé tothom agafa el període de vacances, o sigui el temps que en diem per "desconnectar" de la rutina de tot un any de feina o d'activitats, em faig la pregunta següent: Com el poden passar les persones grans?

Alguns van ser amb la família o amics a llocs diferents dels habituals, alguns fins i tot exòtics, i així hauran trencat els hàbits diaris o hauran anat de viatge organitzat. La majoria ja ha après que viatjar a la primavera o a la tardor té més avantatges ja que, a més de ser temporalment baixa, el clima no sol ser tan extremat.

Però no tots tenen la sort de tenir uns mitjans econòmics que els donin l'oportunitat de deixar ni que sigui per uns dies la seva precarietat. Sí que és veritat que hi ha organitzacions que es dediquen a fer casals i colònies per

a persones amb diferents tipus de necessitats. També alguns voluntaris es dediquen a acompanyar i fer petites sortides amb persones amb diferents graus de disminució. Però realment és molt poc per a la gent que encara queda desassistida.

Ara m'agradaria pensar en aquelles persones que tenen un grau molt important de dependència i que realment són un destorb per al fer i desfer normal d'una família.

Els programes de Respir són una eina molt bona com també important, però tenen una gran dificultat: per la demanda que hi ha, encara són pocs.

Cal afegir que alguns familiars tiren per la part més fàcil, que no és la més cívica, que és fer un ingrés de la persona afectada a les urgències sanitàries de qualsevol hospital o centre sanitari i fer-se escàpol durant uns dies. Això passa i a ben segur ve de part d'aquelles persones que es creuen que l'Administració, sigui quina sigui, té l'obligació de resoldre-li tots els problemes.

Estem ja tan acostumats que, des de tots els àmbits, tothom només busca els culpables de les coses que passen i que ens passen, que tot seguit ens afanyem a buscar qui pot resoldre el nostre problema sense la nostra implicació i responsabilitat, que nosaltres no volem.

Tractar temes tan delicats i extensos en tan poc espai, per força hem de caure en l'estereotip i la generalització, però per uns moments ens por servir per reflexionar, des de tots els punts de vista possibles, com podem redreçar aquest fet tan real, que són els drets i deures de les persones envers elles mateixes i envers els altres. Bàsicament per a les persones grans, amb estats degeneratius avançats o amb problemes de mals tractaments, per tal d'alleugerir les seves monotònies i poder-los oferir alguna alegria més de les habituals de durant l'any.

